

opusdei.org

Dansând hula-hula în căutarea sfințeniei

Jane Reckart, mamă a șase
copii, a studiat ingineria la
universitatea Stanford

29.05.2012

Am învățat din dragostea pentru
libertate a Sfântului Josemaría, că nu
contează dacă sunt diferită față de
alții. Dumnezeu m-a creat așa cum a
dorit El, cu un anumit scop, și încerc
să fiu atentă la ceea ce El îmi
transmite. Încă nu știu cum o

ingineră pe jumătate jamaicană, care dansează hula-hula se potrivește cu planurile lui Dumnezeu. Ceea ce știu însă, este că nu mă voi plictisi.

Am cunoscut un băiat “foarte catolic”

Tot ceea ce știu despre catolicism, am învățat de la diverse persoane din Opus Dei. Studiam ingineria în Standfort când l-am întâlnit pe bărbatul care, mai târziu, a devenit soțul meu. El era din Opus Dei, dar, în ochii unei adolescente de 18 ani, el era pur și simplu “un băiat foarte catolic”, iar eu vroiam să cunosc aceea ce pentru el reprezenta, evident, o parte importantă a vieții sale.

Pentru a cunoaște mai multe despre catolicism și să pot decide dacă era credința pe care eu vroiam să o profesez, am asistat la ore de doctrină catolică, predate de un preot din Opus Dei. Îmi amintesc că

ieșeam după fiecare oră gândindu-mă: Lucrurile astea chiar au un sens. Nu știu cum de nu e toată lumea catolică. La momentul potrivit m-am convertit la catolicism, dar am continuat să asist la orele de doctrină pentru că mi se păreau foarte folositoare. Când am absolvit Universitatea eram deja supranumerară din Opus Dei.

Aceștia ne învață ceva foarte interesant

Apreciam Opus Dei pentru bogăția doctrinală pe care mi-o aducea, dar ce m-a făcut să trec de la gândul ”ăștia ne învață ceva foarte interesant” la ”eu vreau să fac parte din asta”, a fost imensa dragoste pentru libertate a Fondatorului.

Dansând rumba sau pe motocicletă

Îmi amintesc că despre Sfântul Josemaría am auzit de mai multe ori vorbindu-se, de diversele moduri

prin care explica, cum este vocația pentru Opus Dei. Versiunea care mi-a plăcut cel mai mult este aceasta: Este vorba despre un singur drum care ne duce la Dumnezeu, dar modul în care vrea fiecare să-l parcurgă, face parte din libera noastră alegere. Îl putem străbate în linie dreaptă sau în zig-zag, învârtindu-ne, dansând rumba sau pe motocicletă. Fiecare este liber să trăiască spiritul lui Opus Dei în forma în care se adaptează cel mai bine circumstanțelor sale personale.

Acest lucru a fost ce m-a atras, pentru că niciodată înainte, în toată viața mea, nu am simțit că aș potrivi mai bine ca și în acest loc. Visul american, bineînțeles, și modul american de a-ți trăi viața, mi se părea proiectat pentru cineva diferit mie; eu nu păream făcută pentru acest stil de viață...

Marcând tot timpul căsuța "Altele"

Părinții mei emigraseră în Statele Unite așa că urmam modelul primei generații: aveam accent străin, mâncam diferit față de ceilalți; nu doar pentru ceea ce mâncam, dar și pentru felul în care o făceam, care era diferit față de ceilalți, pentru că țineam cuțitul și furculița în mod diferit. Eu pe deasupra aveam două naționalități: cea americană și pe cea engleză, deoarece când m-am născut, tatăl meu încă nu avea cetățenia americană.

Nu doar nu potriveam ”ca naționalitate”. Dar nici ca și rasă. Din punct de vedere etnic, întotdeauna trebuia să marchez căsuța ”altele”, când aveam de completat formulare oficiale, pentru că tatăl meu este un englez de rasă caucaziană, iar mama este jamaicană, cu pielea de culoarea canelei. Bineînțeles că nu este o altă formă de a te simți mai diferit decât ceilalți, decât a marca căsuța ”altele”.

O familie un pic "hippie"

În timp ce majoritatea părinților americani, se preocupau pentru a ajunge în posturi importante, părinții mei au luat mai degrabă o direcție un pic "hippie" luându-ne cu ei în Micronezia, unde tatăl meu profesa de medic în Armata Păcii. Mi-am petrecut copilăria la Tropice, cățărându-mă în arbori de guayaba și învățând să înot în râuri, în timp ce colegii mei din America, se dădeau cu patinele sau trotinetele. Unu, nu are nevoie în viața asta de șosele asfaltate și "cu atât mai puțin" de trotuare. În timp ce foștii mei colegi de clasă ascultau în timpul liber "Los 40 Principales" sau se uitau la "The Brady Bunch", sau se râdeau prosteste la telefon, noi nu aveam nici radio, nici televizor, nici telefon. Când aveau nevoie de tata la spital, trimiteau câte un infirmier acasă la noi și îi bătea în fereastră ca să meargă la spital.

După aceea, ne-am mutat în Hawaii, unde într-adevăr dispuneam de ”necesitățile americane”. Aveam telefon și un televizor, deși spectacolele în Hawaii se transmiteau cu o săptămână mai târziu decât în restul continentului, fapt pentru care, în fiecare an, programele speciale dedicate zilei ”Thanks Given” (sărbătoare ce are loc în Statele Unite, în a patra joia din luna noiembrie), le urmăream în timp ce ne pregăteam pentru Crăciun. În orașul nostru exista un cinematograf, dar se folosea și ca depozit pentru sicrie, așa că nimeni nu se așeza în primele rânduri. Mai mult, cum majoritatea populației din Hawaii este asiatică, de obicei rulau filme de Kung Fu. În timp ce de cealaltă parte a Pacificului, fetele de vârsta mea urmau cursuri de balet pentru a-și îmbunătăți ținuta și eleganța, eu dansam hula-hula, învățam cântece de la bătrânii hawaieni sau făceam coliere parfumate de flori.

Mi-am petrecut anii de studenție în California, după ce mi-am dat seama că nu voi supraviețui la mai mult de o oră depărtare de ocean. Chiar și când eram la universitate ”ieșeam din tipar”. Eram singura persoană, de care știam că provine dintr-o familie numeroasă, cu șase copii. Și pentru ca lucrurile ”să stea și mai rău”, familia mea nu era nici catolică, nici mormonă, așa că numărul mare de copii era un nonsens pentru toți. De nenumărate ori am auzit zicându-se: ”Cum se face că cineva are șase copii fără măcar să fie obligat să-i aibă?”

Chiar și după absolvire continuam să fiu diferită. În timp ce colegele mele de clasă au devenit directori, doctori și avocați care-și plănuiau să facă unul sau doi copii pe viitor, eu am devenit casnică și mamă a șase copii, unul după celălalt. Și am continuat să dansez hula-hula de fiecare dată când situația o cerea. Momentul cel

mai înălțător din cariera mea de ”balerină”, a fost când am dansat cu trei zile înainte de al naște pe fiul meu cel mare, în fața unui public special care știa să aprecieze acest dans.

Știu că nu mă voi plictisi

Ce am învățat de la dragostea pentru libertate a sfântului Josemaría, este că nu contează dacă nu te potrivești ”tiparelor”. Nu m-am născut pentru a mă ”potrivi” tiparelor omenești.

Dumnezeu m-a creat cum a vrut El, cu un scop bine determinat și rolul meu ca și creștină este de a fi deschisă inspirațiilor Lui, în așa fel încât să se realizeze în viața mea ceea ce El vrea de la mine. De fapt, încă nu înțeleg cum o ingineră, jumătate jamaicană, jumătate americană, cu șase copii și care dansează hula-hula se potrivește cu planurile divine. Tot ce știu însă, este că nu mă voi plictisi.

Drumul meu către cer

Opus Dei mi-a îmbogățit viața incredibil de mult, atât în sens practic cât și spiritual. Spunându-le pe cele drepte și privind cu onestitate statisticile din Statele Unite, fără Opus Dei, poate că nu aș fi încă măritata cu soțul meu, pe care îl iubesc foarte mult. Sfântul Josemaría ne-a învățat că soțul (soția) este drumul nostru spre sfințenie. Cu ideea aceasta în minte, cred că ar trebui să fiu mult mai sfântă acum decât înainte de al fi cunoscut pe soțul meu, sau, cel puțin, asta este ce mi se pare câteodată. Sfântul Josemaría ne-a învățat să iubim defectele soților noștri, și eu le iubesc pe cele ale soțului meu, deși, sunt zile când o fac, strângând din dinți. Mă ajută să știu că, în timp ce eu strâng din dinți, el, la rândul său, se străduiește cu adevărat să-mi iubească defectele, cum ar fi când îi arunc ziarul în mașina de reciclat

înainte ca el să-l fi terminat de citit, sau când eu, trec fredonând prin bucătărie și așez laptele în frigider, chiar după ce el îl scosese ca să își umple o cană.

Făcând un sandwich cu unt de arahide

Altă consecință practică, este că, fără ajutorul lui Opus Dei, nu aș fi avut acești copii care îmi umplu viața până la refuz de dragoste, bună dispoziție și hohote de râs. Toată viața am visat să am o familie mare, ca și aceea în care am crescut, dar nu eram pregătită să văd cum sarcina îmi slăbea puterile. Am fost bolnavă, slăbită și deprimată luni de zile în timpul fiecărei sarcini. Niciodată n-aș fi avut mai mult de unul sau poate doi copii, dacă nu aș fi învățat de la sfântul Josemaría că, primind cu generozitate copiii, chiar când este dificil, și împărtășind cu ei dragostea pe care Dumnezeu ne-o dă, ajutăm la

construirea societății și colaborăm cu Dumnezeu la lucrarea Sa creatoare.

A schimba scutece este de asemenea rugăciune

Vorbind în sens spiritual, fără a schimba ceea ce fac în fiecare zi, fie, reducând din muntele de haine pe care le am de spălat, fie, ducând copii la antrenamentul de volei sau chiar și atunci când fac un sandwich cu unt de arahide, Opus Dei a dat un sens nou la tot ceea ce fac. Sfântul Josemaría ne-a învățat că munca pe care o facem nu este un obstacol în a petrece timpul împreună cu Dumnezeu. Din contră. Munca noastră poate să se transforme în rugăciune dacă o facem bine și o oferim Lui. În acest fel, când într-una din zile, curățam cu un burete, pasta de dinți de pe una dintre rolete (probă evidentă că, unul dintre copii îl urmărea pe altul, cu periuța de dinți plină de pastă), pentru faptul că

făceam acest lucru din dragoste pentru Dumnezeu și nu gândindu-mă la ce le voi face copiilor când îi voi prinde, făceam rugăciune. Un concept destul de uimitor.

Oferind munca pe care o fac lui Cristos, dă sens la tot ceea ce fac. Acest lucru este important de știut atunci când în același timp schimb scutece unul după altul, șterg laptele care s-a vărsat și încerc să fac ordine în interminabilele certuri dintre frați. Trebuie să mai fie și altceva în viața aceasta decât să-mi ”sugrum” copiii. Și este. Sfântul Josemaría ne-a învățat să îmbrățișăm crucea, în special micile cruci pe care Dumnezeu ni le trimite în fiecare zi. Și dacă, a găsi în uscătorul de haine, un pix căruia i s-a scurs toată pasta – nu o dată, ci de trei ori – în câteva săptămâni la rând, nu e cruce, atunci nu știu ce este.

O busolă care să mă ghideze

Opera (Opus Dei) îmi asigură un Nord moral în deciziile etice care se înmulțesc în fiecare zi, precum buruienile din grădina mea. Este ceva pentru care îi mulțumesc în mod special, atunci când trebuie să-i învăț pe copiii mei cum să aplice morala catolică în zbuciumata lor viață din secolul XXI. Toți părinții au niște parametri morali pe care vor să-i transmită copiilor lor, dar Opus Dei m-a ajutat să articulez acești parametri, copiilor mei și să le explic pentru ce sunt importanți. În așa fel încât să pot zice: ”să o lovești pe sora ta cu un Power Ranger nu este un lucru rău pentru că o spun eu, ci pentru faptul că toți trebuie să învățăm să ne controlăm mânia, și, în cele din urmă nu este minunat să ai o surioară care îți oferă atâtea ocazii în care trebuie să-ți controlezi nervii?”

Să învățăm să educăm

Mai mult Opera mi-a dat siguranța de a mă atașa de aceste principii morale, chiar și atunci când se pare că nimeni nu le mai apreciază. Acest lucru ajută când copii ajung acasă și pentru a ”mia oară” te roagă: ”Te rog, pot avea și eu un Gameboy/Nintendo/sau aparatul electronic la modă? Sunt singurul din clasă care nu îl are!”. În loc să mă îngrijorez că eu sunt cea care greșește, dacă cu adevărat suntem singura familie din extinsa zona a Tucsonului care nu are acest joc, pot, cu încredere, deși câteodată obosită, să le explic că timpul pe care îl avem este un dar de la Dumnezeu, așa că ar trebui să-l folosim în primul rând pentru a ne face bine temele, datoria în casă, sau a conversa cu cei din familie.

Am învățat să fiu mamă de la mama mea. Am învățat să-mi educ creștinește copiii de la unele prietene care erau din Opus Dei. Îmi amintesc cu o deosebită plăcere de o prietenă,

care era însărcinată cu al șaselea copil când eu eram însărcinată cu primul. M-a invitat la ea acasă ca să mă dau cu săniuța împreună cu copiii ei, în prima iarnă cu zăpadă din viața mea. De asemenea m-a învățat să cumpăr haine pentru copii, în magazine de haine la mâna a doua, căci copiii cresc repede și hainele le rămân mici înainte de a se fi uzat. Încă mai cumpărăm în magazine de mâna a doua iar banii pe care îi economisim îi folosim într-un scop mai folositor.

Sărăcia creștină, am învățat-o de la sfântul Josemaría, constă în a folosi posibilitățile materiale pentru a duce la bun sfârșit planul lui Dumnezeu, și nu în a-ți umple inima de bunuri materiale, și în același timp, să te detașezi de ele, astfel încât inima să fie complet liberă pentru a-l putea iubi pe Dumnezeu. Această învățătură a fost fundamentală pentru mine atunci când mă cert cu

copiii mei adolescenți pentru că nu pot să aibă niște blugi de marcă, sau o mașină care să aibă mai puțini ani decât ei.

Cu calități și defecte

Am învățat că Dumnezeu ne-a dat aptitudinile și calitățile pe care le avem cu un anumit scop și trebuie să fim dispuși ca El să le folosească pentru planul său. De asemenea am învățat că Dumnezeu nu mi-a dat anumite calități și pentru acest lucru la fel există vreun motiv.

Să vorbim de exemplu despre gătitul din bucătărie. Sunt o bucătăreasă oribilă, și pentru a complica și mai mult lucrurile, Dumnezeu ne-a proiectat sistemul digestiv de așa natură încât trebuie să gătesc de trei ori pe zi pentru ca să îmi mențin în viață familia. Am meditat destul de mult timp despre cum poate progresa planul lui Dumnezeu când eu trebuie să arunc la gunoi altă

mâncare care este imposibil de mâncat.

În primul rând, mă ajută să fiu mai umilă. Umilința este o virtute de scurtă durată, care costă ca să o aplicăm la viețile noastre, să nu mai vorbim de faptul că uneori, în special în ceea ce privește mândria, sunt doar un elev lent. Așa că, s-ar putea spune că Dumnezeu îmi dă trei ocazii în fiecare zi pentru care să mă rog.

”Să gătesc mâncarea aceasta mă depășește și nu vreau să o fac, dar cu ajutorul Tău, și din dragoste pentru familia mea, am să încerc din nou.”

În al doilea rând, am învățat că îmi arăt dragostea față de familia mea și față de Dumnezeu prin această muncă, chiar și atunci când această muncă este mai dificilă.

În al treilea rând, copiii mei au devenit mai înțelegători văzându-mă cum mă lupt în fiecare zi cu lipsa mea de aptitudini culinare. Au

învăţat să – în loc să spună ”ah! Are un gust oribil” – îmi dea o îmbrăţişare şi să spună: ”Mulţumesc mamă pentru efortul pe care l-ai depus în a ne pregăti cina, dar felul ăsta de mâncare nu prea îmi place”.

Poate cel mai important lucru pe care mi l-a dat Opus Dei sunt temeliile pe care să îmi construiesc viaţa. La nivelul cel mai profund, ritmul vieţii mele zilnice este marcat de practicile de pietate pe care le-am învăţat în Operă. A merge la slujbă în fiecare zi, a face rugăciune mentală, a citi dintr-o carte de spiritualitate şi a mă ruga Rozariul, sunt ocaziile pe care le am de a ajunge la Dumnezeu, de a-L îmbrăţişa şi de a-I mulţumi pentru soţul pe care îl am, pentru copii şi pentru multe alte binecuvântări pe care mi le dă. Dar aceste fundamente nu influenţează doar în orarul meu zilnic, ci susţin toată viaţa mea. Susţin viziunea mea asupra familiei, asupra muncii mele, asupra

deciziilor mele de ordin moral și chiar asupra marelui preț pe care îl pun pe prietenie. Nu este nici măcar un singur colțișor din viața mea care să nu fi beneficiat de faptul că sunt din Opus Dei, și pentru aceasta voi fi întotdeauna recunoscătoare.

Women of Opus Dei: In Their Own Words, edit. M.T. Oates, Linda Ruf and Jenny Driver, publicat de Crossroad (2009).

.....

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
dansand-hula-hula-in-cautarea-
sfinteniei/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/dansand-hula-hula-in-cautarea-sfinteniei/) (05.08.2025)